

GEKOZEN

GEKOZEN

ROBBY DE LETTER

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Robby De Letter
Coverontwerp: rebecacovers
ISBN: 9789403646619
©RDL PUBLISHING

‘In mijn bangste uur vertrouw ik op u.’

Psalm 56,4

1 Welkom

Dit was het moment dat alles zou veranderen. Samen met Jack en de kinderen ruilden we onze fermette in Limburg voor een hippe rijwoning in Mechelen. Mijn ouders verklaarden ons gek, maar wij waren dromers die zich door niemand lieten stoppen. Jack kreeg promotie en mocht zijn eigen team leiden. Zijn voortreffelijk onderzoek naar de gevolgen van stamcelgeneratie was niet onopgemerkt voorbijgegaan. Ik verliet mijn positie als manager bij een gerenommeerd reclamebureau, zodat hij zijn droom kon najagen.

Vandaag begon ik een nieuwe uitdaging, een nieuw leven, dat hopelijk de voldoening zou geven, waar ik zolang naar gezocht had. Het was Alex De Jong die de honneurs van mij rond te leiden op zich nam. Zijn strak maatpak overschaduwde mijn keurig blauw rokje, waar een zijden blouse in was weggestopt. Mijn nieuwe baas was charmant en ik had snel door, dat hij de tic aan zijn rechteroog, trachtte te verbergen. Ik nam plaats voor zijn ebbenhouten bureau dat onder de paperassen bedolven zat. Tijdens mijn sollicitatiegesprek vertelde hij mij dat ze al maanden naar een geschikte kandidaat zochten. Op een tragische manier had mijn voorgangster zich van het leven beroofd. Het was dan ook met veel moeite dat hij de hoofdlijnen van haar vertrek probeerde te schetsen. Een onverwachts en vooral schokkend gegeven dat hij geen plaats had weten geven.

"Er zullen wat vreemde gezichten opkijken...", legde hij uit. Ik schraapte mijn keel, nam een slok van mijn glas water, dat hij keurig voor mij op een coaster had gepresenteerd.

"Het onderzoek van Suzanne is nog steeds bezig. Alsof wij dit konden voorkomen."

"Was dat mijn voorgangster?", merkte ik op. Hij knikte en rolde met een potlood over de rug van zijn bureau.

"Ze..., ze heeft het hier gedaan."

"Zelfmoord?", vroeg ik verbaasd. Het was vreemd om te werken op een plaats waar iemand zich van het leven had beroofd.

"Tja, niet bepaald de beste reclame op je eerste dag."

"Daar kunnen jullie toch niets aan doen?", schudde ik mijn hoofd. Wou hij zich nu excuseren voor de zelfmoord van een medewerkster of was de blamage dat ze daarmee aan het bedrijf had veroorzaakt van grotere waarde?

"Suzanne was een topper in haar vak. Ze heeft me nooit teleurgesteld. Een graag geziene collega voor het hele bedrijf."

"Waren er...?"

"...tekens?", vulde hij aan. "Nee. Ik heb ze alleszins niet opgemerkt. Ze was een zelfstandige vrouw dus leek het me best haar zoveel mogelijk met rust te laten."

"Ik begrijp het.", loog ik. Het potlood vond een plaats achter zijn oor, waardoor hij meer op een architect dan op een manager begon te lijken. Hij plaatste zijn ellenbogen voor zich uit, zodat hij zijn hoofd op de muizen van zijn handen, kon laten rusten.

"Maar nu ben jij hier.", knipoogde hij. De substituut van een perfecte voorgangster waartegen alle concurrentie verdwenen was. Ik moest opboksen tegen de ideale secretaresse die in zijn ogen nooit iets fout had gedaan.

Die morgen leidde hij mij rond in het bedrijf dat zijn vader had opgestart. Wat ooit in een afgelegen garage begonnen was kon nu internationaal zijn mannetje staan. NV De Jongh gaf tweehonderd mensen een vaste baan wat op zich een verdienstelijke prestatie was,

al had de computerrevolutie het personeelsbestand doen halveren. Toen ik in de productieafdeling werd rondgeleid kreeg ik de typische blikken die je op een eerste dag kon verwachten. Mensen keken mij onderzoekend aan, waarna ze met een vluchtige lach, hun werk gerelateerde activiteiten verderzetten. Mijn hand werd door vreemde handen door elkaar geschud, terwijl Alex het eerste kennismakingsgesprek met de nieuwe collega, wel honderd keer opnieuw begon. Rondom mij zag ik een immense band die pakjes van de ene afdeling naar de andere probeerde voort te stuwten. Het lawaai deed mijn trommelvlieszen suizen.

"We doen ongeveer een miljoen verpakkingen per dag, Lynn."

"Indrukwekkend.", antwoordde ik. Liefst wou ik deze plaats zo snel mogelijk verlaten, maar dat kon ik hem natuurlijk niet zeggen. Een behaarde man, die onder zijn overjas een wel gevormd biertonnetje probeerde te verbergen, stapte ons met uitgerekte hand toe.

"Is ze dat?", vroeg hij aan Alex terwijl hij weinig moeite deed om zijn staargedrag onder de radar te houden.

"Peter, Lynn. Lynn, dit is Peter."

"Aangenaam.", vervolgde ik.

"Het genoeg is helemaal aan..." Een onverwacht, schurend geluid deed de band met pakjes stoppen. Peter nam mompelend een gereedschapskist op zijn bureau en vloog er als de bliksem heen. Hij riep twee kerels bij zich die samen met hem de reparatie op zich zouden nemen.

"Dagelijkse problemen.", zei Alex geruststellend. We keerden langs de gele stippellijn terug, naar de bureaus van het administratief personeel, waar ik onderdeel van geworden was.

Drie vrouwen zaten aan een eiland vastgekleusterd. Hun bureaus werden overstelpt met papieren en elk hadden ze hun verantwoordelijkheid binnen het bedrijf. Ze wurmden zich door de talloze telefoontjes heen. Anne stond in voor de productie, Elly deed personeel en boekhouding met naast haar Anouk die de salesafdeling onder haar hoede nam. Je kon de spanning op hun gezichten aflezen en het kostte hun grote moeite om mij te begroeten. Niet uit onwil of onbeleefdheid, maar elke minuut was zo cruciaal, dat ze liever met rust werden gelaten. Zelf kwam ik uit een klein bedrijf in de farmaceutische industrie, waar ik mijn toekomstige man tegen het lijf was gelopen. Jack wou een nieuw geneesmiddel verkopen, maar daar had mijn oude werkgever het geld niet voor. Toch waren deze schaarse ontmoetingen voldoende om een relatie met mij te beginnen. Zijn zwarte haardos viel over een met kuiltjes gevormd gelaat, waaruit hij de meest sexy lach, kon tevoorschijn toveren. Mijn Jack was een onbewuste verleider die menig vrouwenhart sneller deed slaan. Na een drukke voormiddag van handjes schudden, nam ik plaats aan het bureau, waar nog steeds de herinneringen van mijn voorgangster op prijkten. Haar geliefkoosde gezin stond in houten fotostaanders geëtaleerd. Momenten van intens geluk die haar waarschijnlijk door de dag heen moesten helpen. Deze momentopnames gaven een glimp weer van de goede tijden die ze samen beleefd hadden. Wat ging er dan om in het brein van deze suïcidale vrouw? Als ik haar laden opentrok zag ik dat we veel gemeen hadden. Alle gegevens werden ordelijk in dossiermappen bijgehouden. Ergens voelde het vreemd om haar plaats over te nemen, maar het was uiteindelijk een geschiedenis, die zich zonder mij had voltrokken. Ik tilde haar overblijvende spullen in een doos, moest de familie daar later om komen vragen.

Bij het openen van mijn e-mail zag ik dat Alex een geluidsbestand had doorgestuurd. Graag uittypen stond erbij. Het duurde vrijwel de hele dag om van het geroezemoes een presentabele tekst te maken. Fier legde ik het afgewerkte manuscript in zijn vakje, waarna ik mezelf een welverdiende kop koffie inschonk. Toen ik terugkwam zat er een witte onbeschreven envelop tussen mijn toetsenbord. Het bericht dat ik daarin terugvond deed me huiveren: je bent niet welkom. Ga weg nu het nog kan.

2 Verbazing

Nadat ik onze dochters van school had gehaald parkeerde ik de Ford op onze nieuwe oprit. Macy en Emily spurttten de wagen uit alsof hun leven ervan afhing. Hun eerste schooldag was een regelrecht succes geweest zodat ik opgelucht adem kon halen. Toch bleef het briefje op mijn bureau mij parten spelen. Wie zou in hemelsnaam zulk bericht hebben achtergelaten? Als het als grap bedoeld was vond ik het allesbehalve amusant. In de achteruitkijkspiegel frustelde ik mijn donshaar plat, toen ik opeens een vreemde man in mijn blikveld zag verschijnen. Er was iets onnatuurlijk aan de manier waarop hij naar ons huis keek. Hij droeg een versleten overjas met zwarte pet waar de Chicago Bulls op vereeuwigd waren. Bij het uitstappen wuifde ik naar hem, maar hij bleef stokstijf naar het huis staren. Zijn indringende blik focuste zich op onze slaapkamer, alsof een buitenaards wezen zich daar verscholen hield. Het geluid van gebroken glas deed me naar binnen rennen. Ik zigzagde tussen de verhuisdozen die her en der gedropt waren.

"Wat is hier gebeurd?", schreeuwde ik. Emily wees naar Macy die haar een kwade blik terugwierp.

"Het viel uit mijn handen, mam. Het spijt me."

"Niet de eerste keer...", lachte Emily verwijtend. Normaal gezien steunde een tweeling elkaar, al was dit bij ons gezin even anders uitgedraaid. Macy was de wildebras van de familie die haarzelf wel elke dag in de problemen bracht. Jack droomde van een jongen, waar hij tijdens de weekends mee kon voetballen. Macy was het type dochter dat die plaats als geen ander kon invullen. Haar zus

daarentegen was de vrouwelijkheid zelve. Volgend jaar zouden het tieners worden. Een toekomstperspectief dat ik moeilijk kon bevatten. Vanaf je moeder werd ging het leven als een sneltrein voorbij. Het leek wel als gisteren, toen ik met mijn hopeloze fiets de schoolpoort binnenreed, terwijl ik er nu mijn eigen dochters ging afzetten.

"Ga jullie huiswerk maken.", snauwde ik. In een nog ongeopende doos vond ik het vuilblik terug.

"Zal ik het opvegen?", vroeg Macy. "Was het een bijzonder glas?"

"Ga nu maar voor je jezelf bezeerd.", antwoordde mijn vermoeide stem. Ik keerde het glas bij elkaar wat me enigszins deed kalmeren.

Het huis voelde nog te nieuw aan om als ons huis beschouwd te worden. Toch hoopte ik dat we hier dezelfde prachtige momenten zouden beleven. Na een eerste werkdag was de zin om alle dozen uit te pakken me helemaal ontgaan. In tegenstelling tot wat een plichtsbewuste moeder zou doen nam ik een fles Chardonnay uit de kast. In een verre doos vond ik een wijnglas waar ik het stof afblies.

Omdat onze stoelen nog in de garage stonden, duwde ik mijn achterste op het aanrecht, nam een grote slok wijn, toen een zoemend geluid me deed opschrikken. Het kwam niet uit mijn tas, maar kwam precies uit hoger gelegen sferen. Ik schopte mijn hakken op de grond en klom op de keukenkast het geluid achterna. Mijn arm strekte zich uit tot ik een goedkoop plastieken ding tegen de rug van mijn hand voelde trillen. Het drong niet onmiddellijk tot me door wat een wegwerptelefoon op de kast lag te doen.

"Kan je overwerken vanavond? Zelfde plaats?", had een zekere Cheyenne verstuurd. Mijn wereld stortte ter plaatse in. Wie was Cheyenne? Had Jack een verhouding? Nee, dit kon toch niet van hem

zijn. De verhuis zou ons leven veranderen. Dat had hij mij persoonlijk gegarandeerd. Jack was een verleider, maar ik zag hem niet in staat om een affaire te beginnen. Als een naarstige kat zocht ik naar de dozen waar zijn naam op stond, maar daar was niets in te vinden. Een vriendin had me verteld dat je overspelige mannen aan hun vuile was kon herkennen. Onbewust zouden ze bewijsmateriaal meenemen. In de badkamer vond ik de spijkerbroek die hij de laatste dagen had gedragen. Daarin zat een kaartje van "The Lodge" uit Vilvoorde. Emily kwam ineens de badkamer binnengestormd.

"Heb je mijn zwart kleedje gezien?", vroeg ze. Ik schudde mijn hoofd terwijl ik in een trance naar het kaartje bleef staren: Genieten doe je bij The Lodge. Mijn hoofd begon te tintelen zodat mijn handen zich aan de wastafel moesten vastgrijpen.

"Gaat het mam?", vroeg Emily. "Mam?" Ik kon het niet geloven. Mijn Jack die een andere vrouw zou beminnen. Wat had ik verkeerd gedaan? Geen enkele keer had ik geweigerd, geen enkel verzoek sloeg ik in de wind. We hadden een goed seksleven dus waarom zou hij mij dit aandoen? Vol onbegrip sleurde ik de meiden opnieuw de Ford in en dropte ze met een list bij mijn moeder. Ik moest het met mijn eigen ogen kunnen zien. Op het wegwerpmobieltje stond een doorverwijzingssymbool wat me deed vermoeden dat hij zijn echte nummer niet had gegeven. De klootzak ontving haar berichten zonder dat ze hem kon lastigvallen. Wie was Cheyenne en wat deed ze met mijn man? Ik parkeerde de Ford rechtover de parking van D&D Pharma, waar Jack tewerkgesteld was. De ondergaande zon glom op zijn rode Mustang. Dat ding kostte meer dan we konden veroorloven, maar het maakte hem gelukkig en het was een harde werker. Twee uren later zag ik hem uit het betonnen gebouw naar buiten slenteren.

Vermoeid van een lange werkdag wriemelde hij in zijn broekzak. Op de wegwerpmobiel zag ik een nieuw bericht binnenkomen: Binnen een kwartiertje ben ik daar.

Achter hem klapte een rossige man de draaideur open. Hij depte zijn wijsvinger op zijn tong in de hoop een vlek op zijn overhemd te verwijderen. Jack wuifde hem vanuit de Mustang toe, terwijl hij met gierende banden achteruitreed. Ondanks de avondschemering begon te ontplooiën dempte ik mijn lichten zodat hij de Ford niet in de gaten kreeg. We reden door kleine straatjes die met huizenblokken bezaaid waren, terwijl Mechelen stad ernaar streefde de avondspits te verteren. In de Mustang zag ik het hoofd van Jack van links naar rechts turen, wanneer een groep jonge vrouwen in veel te korte rokjes, de straat overstaken. Vanaf we het treinstation dat met pendelaars bezaaid was achter ons lieten begon de Mustang met hoge snelheid te accelereren. Ik moest meer dan eens mijn gaspedaal volledig indrukken, zodat ik hem niet zou kwijtraken. De talloze boetes die we jaarlijks in de bus kregen leken niet meer zo ver gezocht dan ik gedacht had. Tijdens zijn race naar Vilvoorde zag ik verschillende wagens toeteren, waarbij hij hun onvriendelijke gebaren in zijn kielzog liet verdampen. Het was dan ook een wonder toen we zonder kleerscheuren in The Lodge aankwamen. Fluitend knoopte hij de rode das die ik vanmorgen gestreken had vast en wandelde op een puberale manier de inkomhal binnen. Langs het buitenraam zag ik een verzorgde brunette hem een sleutel met ijzeren balhoofd aanreiken, waar ik het nummer honderdzeventien van kon aflezen.

3 Jeugdtrauma

Veertien augustus negentienhonderddrieënnegentig. In het afgedankte tuinhuis dat als speelruimte werd ingericht, spendeerde ik mijn dagen, met het opzetten van houten poppetjes. Tussen twee werken in kwam mijn vader een oogje in het zeil houden. Tante Klara was de zus van mijn moeder en kwam hem dikwijls een handje toesteken. In tegenstelling tot haar zus had Klara de loterij der genen gewonnen. Haar prachtige, goudkleurige krullen droeg ze halflang op haar smalle schouders. Haar welgevormde boezem was iets waar ik als tienermeisje jaloers op was. Mannen keerden om wanneer Klara voorbijkwam, want ze was werkelijk een lust voor het oog. Opmerkelijk genoeg spendeerde ze soms hele dagen met mijn vader, wat ook de reden was, waarom mijn moeder er chagrijnig bijliep. Klara was de reden waarom ik nooit een zus mocht verwelkomen. Mijn moeder wou niet het pad van haar eigen moeder opgaan, waarbij ze tussen zussen, telkens de gemoederen moest laten bedaren. Ze dacht mij daarmee gelukkig te maken, maar ik snakte naar de aandacht, die ik alleen van een broer of zus zou kunnen krijgen. Niet dat het mij aan gezelschap ontbrak, want ik had verschillende vriendinnen, die maar al te graag naar het tuinhuis wilden afzakken. Het werd onze eigen stek waar we stiekem over jongens droomden. Hoe zou die eerste kus voelen? Wie had een oogje op ons? Zou die knappe meester Willockx van Frans echt nog single zijn? We leefden in een wereld waar Shawn Hunter uit Boys Meet World onze harten sneller deed kloppen en waar de plaat van The bodyguard oneindig veel toeren zou draaien. In dat jaar werd Tsjecho-Slowakije in tweeën

gesplitst, werd Bill Clinton de tweeënveertigste president van de Verenigde Staten en zou de Afro-Amerikaanse schrijfster Toni Morrison de Nobelprijs voor Literatuur in ontvangst nemen. Niets had mij echter kunnen voorbereiden op wat er die dag te gebeuren stond. Mijn handen kleefden van de warme lijm, die het lichaam van de poppetjes bij elkaar moest houden, toen een vreselijk gegil mij deed opschrikken.

Het geluid kwam uit ons huis, maar ik twijfelde sterk, om de oorsprong ervan te gaan onderzoeken. Ik raapte mijn moed bijeen en volgde de klank van kibbelende vrouwen. Door het bovenraam zag ik twee silhouetten aan elkaar sleuren, waarop ik over het kasseienpad naar binnen vluchtte. Als een sluipende kat klom ik de trap op. Zij sliepen op het eerste verdiep, terwijl het derde verdiep aan mij was toegewijd. Op het moment dat ik de piepende deur van hun kamer open zwierde, hield mijn moeder Kristien, haar naakte zus Klara in een wurggreep. Haar ledematen schokten over het witte tapijt tot ze uiteindelijk in een soort slaap viel. Ik had nog nooit mijn moeder zo furieus te werk zien gaan. Toen ik mijn ogen op het bed richtte begon ik spontaan te schreeuwen.

"Papa! Nee! Papaaaaaaaaa!" Klara schoot wakker en duwde haar achterwerk langs het voeteinde van het bed omhoog, terwijl ze met haar hand over haar hals bleef wrijven.

"Gek wijf!", riep ze tegen haar zus. "Ze moesten je opsluiten!" Als een verweesd kind stortte ik mijn lichaam op het bed, waar mijn naakte vader, roerloos een plas bloed rond zich liet ontspruiten. Op het ogenblik dat hij tante Klara aan het berijden was, plantte mijn moeder, een keukenmes in zijn rug. Met datzelfde keukenmes had hij daags voordien nog zijn steak versneden. Mama gooide hun

huwelijksstaander van het nachtkastje, waarna het een kwartier stil bleef. Alleen het puffende snakken naar adem van tante Klara liet het gebeuren nasmaken.

"Er is niets gebeurd.", zei mijn moeder.

"Wat?", zei een verontwaardigde Klara. "Wat bedoel je?"

"Zwijg, teef. Dit is allemaal jouw schuld. Zonder jou was dit nooit gebeurd."

"Kristien, laat het me uitleggen..."

"Zwijg, zei ik! Er valt niets meer uit te leggen.", snauwde ze, terwijl ze haar wijsvinger de lucht in hief.

"De politie! We moeten de politie bellen. Ik zal je bijstaan, Kristien. Ze zullen het wel begrijpen."

"Dat geloof je toch zelf niet, trut! We moeten het lijk kwijt geraken. Zo snel mogelijk."

"Het lijk? Dit is je man, Kristien. Hoe kan je nou zoiets zeggen?"

"Hij is dood en niets zal dat kunnen veranderen. Ik ga niet naar de gevangenis. En jij, beste Klara. Jij gaat mij helpen."

"Helpen met wat?"

"Haal in de kelder grote vuilniszakken en dat rolletje koord."

"Nee, dat kan ik niet. Ik ben geen...", schudde ze haar hoofd. Kristien trok het bebloede steekmes uit de rug van mijn vader en wees ermee in de richting van Klara.

"Nu!", beval ze. Zonder verpinken volgde haar zus de orders op. Klara keek nog éénmaal in de samengeknepen ogen van mijn moeder en verliet de kamer. Huilend lag ik op het levenloze lichaam van mijn vader. Ik voelde de hand van mijn moeder over mijn haren glijden.

"Mijn kleine schat. Je hoeft niet te huilen. Mama zal goed voor je zorgen."

"Maar...", snikte ik, terwijl mijn oogleden bleven vollopen. "Maar, wat met papa?"

"Papa is er niet meer. Hij is naar God, lieve schat. Begrijp je dat?" Mijn hoofd knikte automatisch van boven naar onder, maar ik begreep er werkelijk niets van. Die middag werd mijn vader in plastic zakken gewikkeld. Er werd geen kist besteld, geen begrafenis georganiseerd, geen moment om afscheid te nemen. Zijn aanwezigheid was in het niets verdwenen. 's Nachts reden we in de groene Volkswagen Passat van tante Klara naar het Grote Woud van Saint-Hubert. Het voelde akelig aan om in het midden van de nacht door dit bos te wandelen. De twee zussen sleurden de overblijfselen over een modderig pad tot Kristien het welletjes vond.

"Begin maar te graven", zei mijn moeder. Klara, te vermoeid om haar van antwoord te dienen deed wat van haar gevraagd werd. Terend op de adrenaline van wat er die dag gebeurd was, groeven de zussen een gat van twee meter diep, terwijl ik op dat moment mijn kinderjaren achter mij liet. Stiekem hoopte ik dat hij wakker zou worden, me een kus op het voorhoofd zou geven, terwijl hij zei dat het allemaal goed zou komen. Maar het kwam niet goed en hij kwam niet terug. In deze donkere bossen lieten we de resten achter, van wat ooit mijn vader was. We sloten een pact zodat deze dag voor eeuwig zou vergeten worden. In de wetenschap dat ze haar nooit zouden vatten gaf mijn moeder hem als vermist op. De politie vroeg welke mogelijke redenen achter de verdwijning zouden kunnen zitten. Klara bekende de affaire die ze tien jaar lang achter de rug van mijn zus in stand had gehouden. Papa zou met haar wegvlugten, maar blijkbaar was hij er alleen vandoor gegaan. Het verhaal sloeg aan en mijn moeder werd als de hulpeloze weduwe beschouwd. Ze speelde het spelletje mee, vroeg

slachtofferhulp aan en organiseerde na enkele maanden zelfs een plechtigheid voor hem. Familieleden, vrienden, collega's en kennissen wensten haar in deze vreselijke omstandigheden veel moed toe. Alle aanwezigen verklaarden hem dood. Alleen Klara, ik en Kristien die ooit mijn moeder was, zouden levenslang de schuld van die middag moeten dragen.

4 Elkaar

Mijn nieuwe job leek een nachtmerrie te worden. Alex was een driftige kikker die zijn mensen graag onder druk zette. Tijdens de lunch zat ik dikwijls alleen of met Anouk van de sales. Onze gesprekken gingen meestal over haar kinderen of over hoe hoog ze de werkdruk wel vond. Ze stak graag monologen af waarbij ik de enige ontvanger was. Na verloop van tijd zag ik enkel haar lippen woorden vormen, want ik had in gedachten de volumeknop van haar spraak, toegedraaid. Mijn gedachten zaten bij Jack en kamer honderdzeventien. Het was me niet gelukt hun te confronteren. Ik had op zijn deur moeten kloppen, hem op heterdaad betrappen en niet volledig levenloos terug naar mijn moeder moeten rijden. Mijn moeder zag dat er iets aan de hand was, maar ik zweeg, pikte enkel de kinderen op en vertrok. Die avond kroop ik vroeg onder de wol, onder de illusie dat ik het mij allemaal verbeeld had. Dat het waarschijnlijk een vergadering was waarvan ik niet op de hoogte werd gesteld. Dat Jack zoiets nooit zou doen. De volgende dag lunchte ik niet alleen.

"Vertrouw jij je man?", zei Anouk met een toon die me regelrecht in de werkelijkheid katapulteerde. Het was één van die dagen waarbij ze heel persoonlijk werd.

"Euh, ja.", loog ik.

"Hoe ben je daar zeker van?", vroeg ze. Ik lifte mijn schouders op.

"Zeker? Zeker ben je nooit." Wat zei ik? Het was nochtans zeker dat Jack een andere vrouw lag te neuken, maar dat hoefde zij niet te weten.

"Mijn..., mijn Alfred", mompelde ze. "Ik weet het niet meer..."

"Is dat je man?" Anouk knikte en nam een verrimpelde zakdoek uit haar witte handtas die met goudfluwelen lintjes versierd was.

"Hij..., hij..."

"Ja?", vroeg ik voorzichtig. Haar oogleden liepen vol, maar ze vertikte een traan te laten ontsnappen.

"Hij raakt me zelfs niet meer aan. Ik ben niets meer voor hem. Het enige waar we nog goed in zijn is ruzie maken."

"Ruzie? Over wat dan?"

"Het domste eerst. Als het niet over geld gaat is het wel mijn werk, of mijn kledingstijl, of het feit dat ik me laat gaan."

"Laten gaan...?", antwoordde ik verbaasd. Haar lichaam was zowaar de perfectie zelve. Waarom zou Alfred zulke leugens moeten vertellen?

De refter die zijn looks uit de jaren tachtig had geërfd, vulde zich stapsgewijs met andere collega's, doch ging er niemand bij hun zitten. De witte stenen vloer weerkaatste een oranje gloed die het plafond erop scheen. Buiten tikten de regendruppels harmonisch tegen de plastieken koepel, die op een halve kier stond, om deze ruimte van verse lucht te voorzien. Met haar pinken probeerde Anouk de mascara resten uit haar ogen te verwijderen.

"Het spijt me, Anouk."

"Mij ook, meid. Mij ook. Maar wat moet je wel niet van me denken? Ik die zomaar mijn gezinsproblemen op tafel gooi." Ze was niet de eerste die dat deed. Volgens mijn vader bezat ik goede luisteroren en mensen voelden zich vrij om tegen mij hun verhaal te doen. Om een gesprek aan de gang te houden moest je soms gewoon kunnen luisteren. Wat miste ik die man toch.

"Het geeft niet. Je bent niet alleen.", zei ik.

"Ooh?", zei ze versted.

"Gaat het bij jullie ook niet goed?" Ik haalde mijn schouders op, scheurde een zakje suiker open en zag hoe de witte substantie met mijn koffie een homogeen geheel ging vormen.

"Wat is goed tegenwoordig?"

"Uh-huh", beaamde haar stem. Ik keek rond en zag hoe de meeste gezichten ons met afschuw bekeken. Mijn aanwezigheid stoorde hun, maar het feit dat Anouk bij me kwam zitten, stoorde hun des te meer.

"Ik heb hem betrap, weet je?"

"Alfred?"

"Ja.", bekende ze.

"Met wie?"

"Een of andere sloerie op het internet. Je kent wel die meisjes die tegen betaling naakt voor je poseren." Ze slaakte een zucht van frustratie. "Welke vader doet zoiets?"

"Tja, dat zijn hun hormonen.", kalmeerde ik haar. "Ik denk dat alle mannen dat wel doen. Ze hebben afwisseling nodig. Maar versta me niet verkeerd, want ik vind het totaal respectloos!"

"Denk je dat jouw vent ook naar die vrouwen loert?", vroeg ze.

"Ik denk dat hij meer doet dan dat ..."

"Echt? Waarom denk je dat?"

"Omdat ik hem gisteren gevolgd ben naar een hotel." Haar ogen schoten open alsof ze klaar stonden om iemand af te knallen. Hoewel ik mijn liefdesleven met deze complete vreemde niet wou delen, floepte mijn verhaal eruit, voor ik er erg in had.

"De klootzak...", gromde ze. "Sorry, het is niet mijn bedoeling om..."

"Nee, nee. Je hebt gelijk. Het is walgelijk. En zeggen dat ik heel mijn leven aan hem heb toegewijd. Zo zie je maar dat je nooit iemand echt

kent." Haar hand balde zich tot een vuist waarop ze haar puntige kin liet rusten.

"Fuck...en ik dacht dat mijn Alfred een varken was. Heb je hem ermee geconfronteerd?", vroeg ze nieuwsgierig, alsof mijn leed het hare zou verzachten.

"Nee. Dat kan ik niet. Nog niet althans." Een loeiende sirene kondigde het einde van de middagpauze aan. Een man die een litteken op zijn wang droeg, keek ongeloofwaardig naar het goedkope horloge, dat rond zijn pols gebonden zat. Het akelige geluid van plastieken stoelen die achterover werden geschoven, maande iedereen aan om terug aan de slag te gaan. Ik ruimde mijn dienblad op, waggelde naar de groene vuilbak tot ik een stomp in mijn zij voelde, waardoor het dienblad met al mijn etensresten op de grond viel.

"Oppassen meid.", lachte een donkere vrouw zonder haar excuses aan te bieden. Haar groezelige haar zat met een gouden speld opgestoken en haar overjas verried haar plaats tussen de arbeiders. Ik viel op mijn knieën, verzamelde de etensresten, gunde haar geen blik waardig en ging naar mijn bureau. Wat een afschuwelijke baan en dat allemaal voor iemand die mij bedroog. Niet alleen het werk was behoorlijk saai, maar de collega's - al had ik moeite hen zo te noemen - waren grof en ongemanierd. Die middag boekte ik voor Alex een vlucht naar Griekenland, waar hij van plan was om een bijkomende fabriek te bouwen. Griekenland zat in financiële nood, waardoor nieuwe projecten die arbeidsplaatsen voorzagen, onmiddellijk werden goedgekeurd. Ons bedrijf zou de eerste tien jaar zelfs geen belastingen moeten betalen. Een opportuniteit die je alleen in diepe crisissen kreeg voorgeschoteld. Dat betekende wel dat ik tijdens zijn afwezigheid de boel moest runnen. Hoewel dat kansen bood bleven

werknemers mij als een ongewenste stiefmoeder behandelen. Zelfs Anouk kreeg de wind van voren nadat ze van ons gesprek was teruggekeerd. Anne en Elly klitten als vochtige grond aan elkaar, waardoor ze uiteindelijk moest zwichten. Zij zagen mij als een indringster die de plaats van hun geliefde collega had ingepikt. Toen ik de volgende dag, met de verkregen orders van Alex mijn ronde deed, kreeg ik het zwaar te verduren.

"Ben je nu ook al de grote baas hier?", lachte Anne, terwijl ze met haar wijsvinger een rode bril op de brug van haar neus schoof. Haar witte bloesje was verkeerdelijk toegeknoopt, waardoor ze ongewild een tepel liet verschijnen. Van mij zou ze het alleszins niet te weten komen. De blos op haar wangen zat er vingerdik opgedrukt, haar ogen puilden uit van te weinig slaap en haar veel te grote oren pasten niet bij haar korte snit.

"Absoluut niet.", diende ik haar van antwoord. "Ik breng maar rond wat Alex..."

"Alex...?", zei ze op een jaloerse toon alsof ik de man van haar had afgepakt. "Denk je langs hem hogerop te klimmen?" Ik negeerde haar, gaf twee dossiers aan Elly en rende hun bureel uit. Achter mij hoorde ik het geluid van puberaal gegiechel. In het spiegelbeeld van de glazen deur zag ik de gebalde vuist van Elly op en neer gaan, waarbij ze haar tong, tegen haar kaakholte perste. Ik kon ter plekke huilen, maar ik hield me sterk, beeldde me in dat mijn fantasie een loopje met me nam. Net zoals in het hotel bij de man die ik zo graag zag.

Waarom werd ik zo gehaat? Was het omdat Suzanne zelfmoord had gepleegd of was ik één van die mensen die zonder reden aan de kant werd geschoven? Ik had haar zelfs nooit ontmoet, laat staan dat ik iets met haar vertrek te maken zou hebben. Hadden ze haar op dezelfde

manier behandeld? Was ze daarom uit het leven gestapt? Allerlei vreselijke gedachten triggerden mijn brein overuren te maken. Bij elke stap voelde ik vreemde ogen staren, alsof ik een prooi was, die zo snel mogelijk moest geëlimineerd worden. Toen ik de productieruimte binnenliep floten enkele jonge arbeiders me na. Peter wuifde mij toe en gebaarde de fluiters om op te houden.

"We kunnen de bestellingen niet volgen.", begon hij. Hij krabde zijn nek en nam een vluchtige blik op de planning die Anne had samengesteld.

"Kan ik iets doen?"

"Nee.", wuifde hij weg. "In dit bedrijf moet je volgen, hoe ridicuul en onrealistisch het ook moge zijn." Mijn ademhaling begon zich weer op te voeren. "Je hebt geen gemakkelijke job aangenomen." Ik perste mijn lippen op elkaar.

"Niet bepaald...", gaf ik toe, terwijl ik de overige dossiers als een harnas tegen mijn borst drukte. Hij schudde zijn hoofd en gaf mij een schouderklopje. Peter keek naar de arbeiders rondom hem.

"Het is niet gemakkelijk voor hun.", legde hij uit. "Suzanne was een graag geziene collega. Niemand begrijpt waarom ze het heeft gedaan. Niemand zal het ooit kunnen begrijpen."

"Bedankt.", knikte ik. "Ik vind het verschrikkelijk wat er met haar gebeurd is."

"En jij? Wat brengt jou hier?"

"Mijn man." Beschouwde ik hem eigenlijk nog als mijn man?

"Ah?", zei hij.

"Jack heeft promotie gemaakt."

"En dan moest jij maar volgen?"

"Absoluut niet.", lachte ik. "We wilden allang verhuizen. Alex voorzag gewoon in de ideale gelegenheid." Die naam deed zijn mondhoeken naar beneden wijzen. Ik had snel door dat Peter en Alex niet de beste vrienden waren. Ze respecteerden elkanders inzicht, hadden op een zeker punt elkaar nodig, al zouden ze dat nooit hardop durven toegeven.

"Kinderen?"

"Twee dochters ja. Bijna tieners..."

"Wij hebben er drie.", zei hij fier. "De oudste zoon gaat volgend jaar naar de universiteit. Hij wil dokter worden.", zuchtte hij, alsof dat een oneervol beroep was.

"Dokter? Wat leuk."

"Nou, dat zal dan wel. Ik snap niet waarom hij dat wil. Wij zijn geen adellijke familie en die studies gaan ons een bom geld kosten. Mijn vrouw droomt samen met hem mee, maar ze snapt niet dat wij een familie van arbeiders zijn. Mannen met poten aan ons lijf. Zie je mij al met een dokterstas over de straat lopen?"

Die verbeelding deed me spontaan grinniken. Ik gaf hem zijn schouderklopje terug, keek naar het volgend dossier op mijn arm en gebaarde hem dat ik moest voort maken. Op de andere afdelingen waren ze ronduit onbeleefd. Zo had je Tim die een dossier uit mijn handen rukte, John die met zijn hand gebaarde dat ik de instructies op zijn bureau mocht achterlaten en Tony die mij bleef negeren. Het leken harde werkers, maar ik had een stil vermoeden, dat ze tot de haatgroep van de drie bitches vooraan moesten behoren. Samen met Peter vormden ze de leiding op de vloer. Het was hun taak om deadlines te halen, waarmee ik onmiddellijk de boertige houding kon begrijpen. Stress tastte hun menselijkheid aan, terwijl hun

onderdanen, het onderspit konden delven. Vanaf ik dat begreep zoefde ik als een getrainde atleet door de afdelingen. Het liefst van al had ik er onmiddellijk de brui aan gegeven, maar elke uitgevoerde dag, leek een overwinning op zich te worden. Ondanks de vele pesterijen hield ik mijn hoofd boven water. 's Avonds dronk ik mezelf moed in, hielp de meiden met hun huiswerk, terwijl Jack zijn hoer alle kanten van de hotelkamer liet zien. Thuis kreeg hij geen seks meer, maar daar had hij blijkbaar geen problemen mee.

De sloerie begon meer berichten te sturen die ik langs de doorstuurtelefoon kon opvolgen. Hoe lang blijf je nog bij haar? Mis je me ook? I Love You xxx.

Mijn verdriet werd groter, deels verdoofd door de flessen wijn in mijn bloedbaan, in de hoop dat deze nachtmerrie van zelf zou overgaan. Maar dat gebeurde niet, erger nog; het leek enkel maar te beginnen.

5 Griekenland

Alex keerde opgetogen terug van zijn reis naar Griekenland. De Grieken hadden hem met open armen ontvangen en het was vrijwel zeker dat er een tweede fabriek van De Jongh uit de grond zou worden gestampt. Samen met zijn Griekse adviseur hadden ze een site gevonden, waar het gebouw kon neergepoot worden. Overdonderd door het goede nieuws deed hij zelfs geen moeite om te vragen of alles goed verlopen was. Nochtans had zijn nieuwe aanwinst het schip op koers weten te houden, ondanks de vele pesterijen en kwade blikken waar ik geen oorzaak op kon plakken. Zijn ogen sprankelden bij het idee, dat hij als opvolger van zijn vader, de plannen voor een tweede fabriek zou kunnen uitvoeren.

"Griekenland is België niet.", legde hij uit. "Daar weten ze nieuwe projecten nog te appreciëren. En dat zonder we een cent belasting hoeven te betalen."

"Lijkt een opportuniteit", zei ik ongeïnteresseerd.

"Dit is onze kans.", vervolgde hij alsof dit bedrijf van ons tweetjes was. Hij nam een halfvolle fles whisky uit de onderste lade van zijn bureau. "Neem jij twee glazen?"

"Ik hoef geen..."

"Nonsens.", stak hij zijn rechterhand in de lucht. Hier moeten we op drinken. Ik haalde mijn schouders op, nam de glazen uit het vitrinekastje in de hoek en schoof aan.

"Wanneer is de opstart voorzien?"

"Opstart?", herhaalde hij.

"Van het project...?"

"Ooh, dat zal van de architect afhangen. Die jongens bepalen alles. Ergens begin volgend jaar hoop ik, al weet je dat nooit zeker. Elke bouw heeft wel zijn moeilijkheden." Het geluid van een goed gedistilleerde whisky die tegen de wand van de glazen droop deed me enigszins ontstressen.

"Niet te veel...", vroeg ik. De wijn van gisterenavond sloeg nog als een houthakker op mijn hersenpan. Alex nam zelf een dubbele portie, gaf mij de minimum hoeveelheid die ik op dit moment verdragen kon, en hief zijn glas in de lucht.

"Op een nieuw begin.", lachte hij. Alweer één? Nou, hopelijk valt dit dan beter mee.

"Op een nieuw begin...", zei ik hem na. Die middag werd het bedrijf een uur lang stilgelegd. Arbeider tot manager werd in de oubollige refter verwacht. In een veel te strak maatpak, dat hij in Athene had aangeschaft, kondigde hij het goede nieuws aan. Dit tot groot jolijt van zijn werkmensen.

"We gaan toch niet moeten verhuizen, baas?", grinnikte Peter. Een blonde, onverzorgde vrouw van midden veertig vroeg of we ook naar ginder mochten fietsen. En indien ja, ze ook haar fietsvergoeding zou uitbetaald krijgen?

"Alle gekheid op een stokje", speechte Alex. "Dit is een grote doorbraak voor De Jongh N.V.! We zullen meer winst maken en dat zal elke werknemer ten goede komen."

"Die beloftes kennen we al.", zei iemand achter mij. Ik keek over mijn schouder met een vriendelijk knikje.

"Wat moet jij, nieuwtje?", bromde ze.

"Hou je bek, Veerle.", zei Anouk en schoof gezellig naast mij. Haar hand wriemelde in de witte handtas met goudfluwelen lintjes waaruit ze een rond spiegeltje tevoorschijn hield.

"Handig."

"Tja, eens de dertig voorbij heb je dat nodig.", zuchtte ze, waarna ze met haar rode lipstick wat retouches aanbracht. "Zie hem daar staan."

"Wie? Alex?", vroeg ik.

"Nee, Monica Lewinsky. Natuurlijk Alex."

"Wat is er met hem?" Haar lippen tuitten smakkend tegen elkaar.

"Zou je met hem slapen?"

"Wat...?", zei ik met opgetrokken wenkbrauwen.

"Je hebt me wel gehoord. Zou je hem doen?" Haar mond vormde zich tot een nieuwsgierige lach.

"Ik weet niet..., waar je het..., over hebt. Ik ben getrouwd. Weet je nog wel?"

"Wil je me nu zeggen dat alleen Jack - was het zeker - zich niet aan de huwelijksbeloften houdt?"

"Zegt wie...?", schreide ik uit. "We zijn trouwens niet getrouwd." Tot op heden had ik geen uitsluitsel of hij me wel of niet bedroog. Mijn ogen zagen hem in een hotelkamer gaan, maar verder moest ik het met mijn fantasie doen. Waarom ook niet? Opeens voelde ik mezelf een dom wicht. Anouk duwde haar schouder tegen de mijne.

"Hij heeft een grote lul.", beweerde ze. Ze bracht haar twee wijsvingers wel 20 centimeter uit elkaar.

"Jij bent niet te doen. Hoe weet jij dat trouwens?", polste ik. "Nee, laat maar. Ik wil het niet weten..."

"Echt?", vroeg ze verbaasd.

"Natuurlijk wel. Heb je een affaire met hem?" Ze keek naar een jonge knul die naast haar geboeid de presentatie zat te volgen.

"Nee.", antwoordde ze bruto. "Het was maar één keer..."

"Ga weg... Is hij niet getrouwd?" Ze keek in haar weelderige boezem.

"Het blijft een man schat en Anouk heeft twee vriendinnen waar elke man voor zwicht." Anouk maakte mij nieuwsgierig, maar was ze niet enkele dagen terug over haar Alfred aan het klagen? Misschien was dat de reden waarom hij voor cam-girls moest betalen.

Alex stond op het verhoogde platform zijn eigen saaie zelve te wezen, terwijl mijn roodharige vriendin vol opwinding over hem stond te kletsen. Op een winteravond in december was ze langer gebleven om een laatste offerte de wereld in te sturen. Om haar berekeningen te kunnen staven was ze vluchtig de dossierruimte ingevlogen, toen hij plots achter haar stond. Hij zei niets, legde zijn handen op haar schouders en duwde haar naar voren. Haar vingers klemden zich aan de houten rekken vast, toen ze haar rokje voelde omhooggaan.

"Ik wist echt niet wat er gebeurde.", vervolgde ze. "Ik begrijp nog niet waarom ik het liet gebeuren. Op dat moment wist ik niet goed wat er aan de hand was, maar wanneer hij mijn string naar beneden trok, kon ik niet meer terug. Het deed pijn toen hij zich binnendrong."

"Heeft hij je...?"

"Verkracht? Nee, ik heb het laten gebeuren en achteraf gezien was het best leuk. Alleen dat eerste moment moest ik aan Alfred denken. Dat was echter snel voorbij, toen ik besepte dat hij op datzelfde tijdstip, waarschijnlijk aan het cammen was. Wat kan ik zeggen? Het is

nu eenmaal gebeurd.", zei ze alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

"Hebben jullie daar achteraf nog over gesproken?" Ze schudde haar hoofd.

"Nee. Hij trok zijn broek op en de volgende dag deed hij alsof er niets gebeurd was. Soms zie ik hem nog kijken, weet je, zoals alle mannen doen, maar dan op een manier dat ze je willen. Ze denken maar aan één ding." Mijn ogen knepen zich toe, terwijl het hele scenario in mijn brein werd afgespeeld. De dossierruimte zou ik alleszins vermijden, want wat kon je als vrouw doen, wanneer zoiets je overkwam? Ondanks ik Anouk niet zo goed kende, vond ik het erg voor haar, want hoewel ze het liet gebeuren, zag ik aan haar ogen dat het niet met volle overeenstemming was. Wat was het toch met die getrouwde mannen die hun poten niet konden thuishouden? Zou mijn Jack dezelfde manieren hanteren? Konden de vrouwen op zijn werk zich aan dezelfde toestanden verwachten? Hij had zijn flair en finesse, waar ik zelf verliefd op geworden was, niet wetende wat een klootzak het zou wezen.

Een luid applaus onderbrak mijn dromerige toestand. Alex stak twee vuisten de lucht in, want voor hem was het winnen van de Olympische Spelen, niet anders dan het winnen in het bedrijfsleven. Opgetogen en voldaan schudde hij handen, gaf schouderklopjes en kuste zijn affectie de lucht in. Wat zou vader trots op hem geweest zijn nu hij van de De Jongh een internationale speler had gemaakt. Na zijn toespraak begaven mijn pijnlijke benen zich naar het bureel dat ik van Suzanne geërfd had. Op mijn bureel stond een pakje, waar mijn naam in grote blokletters, op verweven stond. Geen adres, geen afzender, geen idee van wie het was. Twee zwarte banden waren kruislings met

tape aangebracht. Vol verwachting nam ik een schaar, sneed met de scherpe kant het oppervlak open, zodat ik de inhoud onder ogen zou krijgen. Ik krijste de longen uit mijn lijf, waardoor Anouk ondertussen in haar kantoor aangekomen, mij kwam toegelopen.

"Wat is er?", gilte ze. Het koud zweet liep als een huivering over mijn rug. Mijn handen trilden en mijn benen knikten onregelmatig tegen elkaar. Ik zei niets en liet haar zelf de inhoud waarnemen. Zwarte rozen vormden een cirkel rond het stoffelijk overschot van een rat. Een dolk hield het ding op zijn plaats.

"Nee! Dit kan niet meer!", schreeuwde ik. Anouk snoof de verderfelijke lucht op, hoestte, plaatste haar wijsvinger tegen haar neus en keek me beangstigend aan.

"Dat beestje is al een paar dagen de pijp uit gegaan. Van wie komt het?"

"Ik weet het niet.", antwoordde ik schouderophalend. "Ik weet het echt niet meer." Ik had mijn breekpunt bereikt. Wie deed zo iets? Het was een waarschuwing dat ik zo snel mogelijk het bedrijf moest verlaten. Stond dit mij te wachten? Had Suzanne hetzelfde moeten ondergaan? In welke mate kon een rationeel mens hier blijven mee omgaan?

"Dit is domweg griezelig.", fluisterde Anouk. "Stopt het dan nooit?", liet ze eruit floepen. Ik begon ontzettend hard te huilen. Langs mijn ooghoeken stroomde het water ongecontroleerd naar beneden.

"Laten we naar binnen gaan, Lynn.", stelde ze voor, wijzend naar het bureau van Alex die ondertussen van het toneel verdwenen was. Mijn kont smakte zich op de bureautafel neer, waardoor verschillende paperassen door de lucht vlogen. Anouk's hand greep naar het doosje met tissues.

"Wat doe ik mis? Ik..., ik heb niemand kwaad gedaan. En toch lijken deze laatste weken een nachtmerrie te zijn."

"Iemand is spelletjes aan het spelen."

"Wie?", vroeg ik bijna hysterisch.

"Ik weet het niet, schat. Echt. Ik weet het niet. Want als ik het wist zou dat schorem een trap tussen de benen krijgen." Haar aanwezigheid kalmeerde mijn zinnen, al begreep ik de mens achter de misdaad niet, waarom hij of zij het nodig vond om mij op deze manier aan te vallen.

"Heb je vijanden?", zei ze stil.

"Vijanden? Nee. Toch geen waar ik weet van heb. Ze mogen me gewoon niet, kunnen me niet luchten, vanwege Suzanne..."

"Och, zij.", zuchtte Anouk.

"Vertel me meer over haar.", smeekte ik. "Wat is er precies met haar gebeurd?"

"Wat valt er te vertellen? Suzanne was een brave vrouw, een te brave vrouw. Ze had geen weerwil en deed alles wat men haar vroeg. Maar..."

"Maar...?" Ze nam een stoel, ging tegenover mij zitten, terwijl ze haar handen zat te bestuderen.

"Ze was depressief. Haar lach was een mismakke lach. Ze was een goede actrice. Dat moet ik haar nageven, maar je kunt je leven niet blijven faken." Die middag vertelde ze hoe Suzanne aan haar eind was gekomen. Stiekem was ze langs de achterzijde van het gebouw het dak opgeklommen, waarna ze een uur op de rand zat te bengelen, alsof ze twijfelde of ze al dan niet ging springen.